N Á B O Ž E N S T V O A S Ú Č A S N O S Ť

/N a S/

júl 1982

č.2

O b s a h :

Dag Hammarskjöld 2
Deklarácia OSN /2.časť/..... 4
Východná politika Vatikánu 5
Aktuality z domova 9
Aktuality zo zahraničia 11

samizdat.sk

Dag Hammarskjöld

NECH ŤA VŠETCI MÔŽU VIDIEŤ TIEŽ VO MNE

Dag Hammarskjöld /1905 - 1961/ švédsky politik, ekonóm a diplomat, doktor filozofie. Od r. 1953 až do svojej smrti generálny tajomník OSN. Od r. 1954 člen švédskej Akadémie vied.

Vo svojom živote, ktorý takmer na vrchole svojho spoločenského postupu prehlásil za absurdný a nezmyselný, našiel Krista. Dospel v ňom potom až k akémusi zjednoteniu s trpiacim Ježišom, čo niektorých ľudí vyprovokovalo k názoru, že je to blázon, ktorý sa vydáva za Boha.

--

Splnenie je márnosťou, rezignácia spustošením. Zachovaj si v sebe vždy zámer, ísť ďalej. Tú starosť v duši, ktorá nás vedie ponad nás samých.
Kam ? To neviem. To nechcem vedieť...

Pre toho, kto odpovedal na výzvu Možného, samota môže byť povinnosťou. Ustavičná tma. Ustavičný chlad, ktorý prináša upokorenie. Samota uzavretá medzi skalnými múrmi, ale bez ochrany, ktorú dáva múr.
Putovať ticho uprostred hurhaju, zostávať otvoreným a pokojným, to je zem, v ktorej dozrieva zrno ...

V jednej chvíli som povedal "áno". Niekomu, alebo niečomu a od tej chvíle som nadobudol istotu, že bytie má zmysel a preto môj život hoc i v zabudnutí má svoj cieľ.
Vtedy som pochopil čo to znamená: " neohliadať sa za seba" a "nestarať sa o zajtrajší deň."

Vedený labyrintom Života niťou mojej odpovedi, v jednej chvíli som pochopil, že cesta vedie k víťazstvu, ktoré je katastrófou a do katastrófy, ktorá je víťazstvo a že ten, kto

sa angažuje v živote, berie na seba len námietky a že hĺbka poníženia je pre človeka jediným možným vzostupom.

Keď krok za krokom a slovo po slove postupoval som po Ceste, pochopil som, že za každým slovom Človeka Evanjelií je skúsenosť človeka. Rovnako v Jeho modlidbe, aby bol odobraný od Neho ten kalich, ako i v sľube, že ho vypije, i v každom Jeho slove, ktoré povedal na Kríži. Hlad je to posledné, čo v sebe pociťujem. Hlad spoločenstva, ktoré trpí, hlad po spravodlivosti. Môj hlad je možné nasýtiť. Prirodzenosť Života môže pretvoriť moju individualitu, aby som sa stal mostom, kameňom v svätyni spravodlivosti.

Byť slobodným, vedieť vstať a nechať všetko za sebou, neohliadajúc sa naspäť.

Povedať "áno" životu, to je to isté ako povedať "áno" sebe.

Umocni svoje "áno" a pochopíš, čo má zmysel.

Ten, kto sa oddáva vie, že Cesta končí na Kríži, aj keď prechádza radosťou popri Genezaretskom jazere alebo triumfálnym príchodom do Jeruzalema.

Či tú nevyhnutnú samotu si mi dal preto, aby mi bolo ľahšie všetko Ti oddať ?

Aké veľké je to, čo mi zostalo dané a aké malé to, čo mám obetovať !

Posväť sa meno Tvoje, nie moje.

Príď kráľovstvo Tvoje, nie moje.

Buď vôľa Tvoja, nie moja.

Ty, ktorý si nad nami,

Ty, ktorý si jedným z nás,

Ty, ktorý si - tiež v nás.

Nech ťa všetci môžu vidieť tiež vo mne,

Aby som mohol pripraviť Tvoju cestu.

Nech Ti môžem poďakovať za všetko, čo mi bude dané.

Aby som nezabudol na potreby iných.

Zachovaj ma v Tvojej láske a daj, aby všetci boli zachovaní v mojej.

"Nie ja, ale Boh vo mne".

Byť pokorným, znamená prežiť skutočnosť, nie však vo vzťahu k nám, ale v jej svätej nezávislosti. Znamená to vidieť, hodnotiť a konať.

Článok III.

Keď diskriminácia na základe náboženstva alebo viery je urážkou ľudskej dôstojnosti a znehodnotením princípov Charty Spojených národov, odsudzuje sa ako narušenie ľudských práv a základných slobôd vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a podrobne rozvedených v medzinárodných dohodách o ľudských právach a odsudzuje sa ďalej ako prekážka priateľských a mierových vzťahov medzi národmi.

Článok IV.

Článok IV.

1. Všetky štáty majú urobiť účinné opatrenia na zamedzenie a vylúčenie diskriminácie kvôli náboženstvu alebo viere pri zavádzaní a uplatňovaní ľudských práv a základných slobôd vo všetkých oblastiach občianskeho, hospodárskeho, politického, sociálneho a kultúrneho života.

2. Všetky štáty majú vyvinúť čo najväčšie úsilie, aby vyniesli alebo kde treba odvolali také zákony, ktoré by vylúčili každý druh diskriminácie a vytvorili všetky potrebné opatrenia na prekonanie intolerancie kvôli náboženstvu alebo viere.

Článok V.

1. Rodičia, prípadne zákonní poručníci dieťaťa majú právo usmerňovať život v rodine v súlade so svojim náboženstvom alebo vierou so zreteľom na mravnú výchovu, ktorú by podľa ich mienky dieťa malo dostať.

2. Každé dieťa má právo na výchovu v oblasti náboženstva alebo viery v súlade so želaním rodičov prípadne zákonných poručníkov a neslobodno ho nutiť vyučovaniu takého náboženstva alebo viery, ktoré sú v rozpore so želaním rodičov alebo zákonných poručníkov. Rozhodujúcu rolu má pritom hrať všestranné dobro dieťaťa.

3. Dieťa sa má chrániť pred akoukoľvek formou diskriminácie kvôli náboženstvu alebo viere. Má sa vychovávať v duchu porozumenia, znášanlivosti a priateľstva medzi ľuďmi, mieru a všeobecného bratstva, ďalej v duchu rešpektovania slobody náboženstva alebo viery iných a s plným vedomím, že jeho energia a schopnosti sa majú zasvätiť službe ostatným ľuďom.

4. V prípade dieťaťa, ktoré nie je v opatere rodičov ani zákonných poručníkov treba zohľadniť jeho výslovne želanie a každý prejav jeho želania v oblasti náboženstva alebo viery, pričom vedúcou zásadou činnosti nech je všestranné dobro dieťaťa.

5. Život podľa predpisov náboženstva alebo viery, v ktorom sa dieťa vychováva nesmie škodiť jeho telesnému alebo psychickému zdraviu, ani brzdiť jeho všestranný vývoj, pričom treba mať na zreteli prvý a tretí článok tejto deklarácie.

Článok VI.

V súlade s prvým článkom tejto deklarácie a v zmysle opatrenia článku prvého odsek 3, právo na slobodu mienky, svedomia náboženstva alebo viery má okrem iného zahrňovať tieto slobody:

a/ podporovať bohoslužby alebo sa zhromažďovať k podujatiam svojho náboženstva alebo viery, ako aj zakladať a udržovať strediská pre tieto účely,

b/ zakladať a udržovať príslušné charitatívne alebo humanitné inštitúcie,

c/ vyrábať, získavať a používať v patričnej miere predmety potrebné k obradom alebo zvyklostiam náboženstva alebo viery,

d /písať, zverejňovať a rozširovať náboženské publikácie v týchto strediskách,

e/ vyučovať náboženstvo alebo vieru na miestach vhodných na tento účel,

f/ vyžadovať a prijímať dobrovoľnú finančnú pomoc od jednotlivcov a inštitúcií,

g/ vzdelávať, ustanovovať, voliť a určovať vhodných ľudí za predstaviteľov toho-ktorého náboženstva alebo viery v súlade s ich požiadavkami alebo predpismi,

h/ svätiť sviatočné dni a vykonávať obrady v súlade s predpismi, toho-ktorého náboženstva alebo viery,

i/ nadväzovať a udržovať styky medzi jednotlivými osobami alebo spoločenstvami vo veciach týkajúcich sa náboženstva alebo viery na národnej a medzinárodnej úrovni.

Článok VII.

S právami a slobodami stanovenými touto deklaráciou sa majú zosúladiť národné zákonodarstvá takým spôsobom, aby sa na ne mohol v praktickom živote každý odvolať.

Článok VIII.

Ani jeden bod tejto deklarácie sa nesmie vysvetľovať takým spôsobom aby sa obmedzovali a narúšali práva vyhlásené vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v medzinárodných dohodách o nich.

VÝCHODNÁ POLITIKA VATIKÁNU /krátené/

Hansjakob Stehle: Die Ostpolitik des Vatikans, R.Piper - Co.Verlag,München-Zürich 1975, 404 strán.

S oneskorením sa dostáva do rúk čitateľa v Československu kniha západonemeckého novinára a historika Hansjakoba Stehleho Východná politika Vatikánu. S oneskorením preto, že legálnou cestou si knihu bežný občan nemohol dopraviť do republiky a ak je vo väčších knižniciach, tak len na oddeleniach špeciálnych fondov, prístupných iba vybraným čitateľom. Hojné citácie z knihy v západnej odbornej publicistike upozornili, že ide o

knihu známu, ktorá slúži západnému čitateľovi - najmä v nemeckej jazykovej oblasti - ako základný zdroj informácií o danej téme a tým sa podieľa na vytváraní jeho názoru na problematiku. A tak neostalo iné, len sa dostať ku knihe spôsobom, ktorý poznajú obyvatelia pohraničných obcí od staročí a nazývajú ho pašovaním.

Prvým priamym oficiálnym kontaktom medzi Vatikánom a Moskvou bol telegram z 3.februára 1919 kardinála Gasparriho Leninovi, v ktorom v mene pápeža Benedikta XV. intervenoval za prepustenie mogilevského arcibiskupa Eduarda von der Roppa, údajne zatknutého boľševikmi. Lenin telegrafoval už o tri dni naspäť a dementoval zatknutie arcibiskupa Roppa. Máme svoje pochybnosti, ako to bolo so slobodou arcibiskupa, ale faktom je, že o necelé tri mesiace neskôr, 10.apríla 1919, už bol skutočne zatknutý.

Serióznejšie kontakty medzi Sv.Stolicou a Sovietmi nastali v súvislosti so ženevskou konferenciou r. 1922. Na konferencii sa zblížili najmä Sovietske Rusko a Nemecko a prostredníctvom Nemecka nadväzoval styky s Moskvou aj Vatikán.

V Rusku vypukol následkom revolúcie a občianskej vojny hlad a celý civilizovaný svet, aj na výzvu pápeža, začal poskytovať potravinovú pomoc. Po dlhšom vyjednávaní s predstaviteľmi sovietskej vlády mohol vyslať svoju humanitnú misiu do Ruska aj Vatikán. "Katoličeskaja missija papy rimskogo pomošči ruskomu narodu" najskôr pod vedením Američana Edmunda Walsha, SJ pôsobila v Rusku od júla 1922 do septembra 1924 a rozdala potraviny a iné potreby v hodnote asi 2 milióny dolárov.

Sovietska strana zase videla v činnosti misie predovšetkým možnosť vykonávať nátlak na Vatikán, aby poskytoval čím väčšiu nielen humanitnú, ale aj hospodársku pomoc a aby dosiahla svoje uznanie aspoň de facto. Činnosť misie skončila sovietska strana "Vyškrtnutím zo zoznamu dovolených organizácií".

Najvyššiu medzivojnovú úroveň dosiahlo tajné stretnutie v Berlíne 6. októbra 1925 medzi Eugenio Pacellim, neskorším pápežom Piom XII. a sovietským ministrom zahraničných vecí Georgijom Vasiljevičom Čičerinom.

Rokovania neviedli k žiadným výsledkom a tak začiatkom roku 1926 prijal pápež Pius XI. ďalekosiahle rozhodnutie: jednostranne a tajne vysvätiť v Sovietskom zväze biskupov, vybaviť ich veľkou právomocou a pomocou nich zabezpečiť sovietským katolíkom kňazskú službu. Ďalekosiahlosť rozhodnutia spočíva v tom, že po II. svetovej vojne Vatikán podobne vysvätil biskupov v ďalších krajinách sovietskej sféry, vrátane Československa a s dozvukmi tejto politiky žijeme dodnes.

Uskutočnením zámeru poveril pápež francúzskeho jezuitu a milovníka ruskej kultúry a duchovnosti Michela d´Herbiny. Sám vysvätený za biskupa, pricestoval d´Herbiny. Sám vysvätený za biskupa, pricestoval d´Herbiny na turistické vízum do Moskvy a 21.apríla 1926 v kostole sv.Ľudovíta v Moskve vysvätil za biskupa francúzkeho reholníka, pôsobiaceho od r. 1907 v Rusku, Pia Eugena Neveu. 10.mája za rovnakých okolností vysvätil ešte dvoch biskupov Boleslava Sloskansa a Alexandra Frisona. Všetci dostávali právomoc podľa vlastného rozhodnutia vysvätiť ďalších biskupov.

V druhej polovici 20 - tych rokov ustávajú diplomatické kontakty medzi Moskvou a Vatikánom. V celom Zväze ostáva otvorený jediný katolícky kostol v Moskve. 9.apríla 1929 cirkevný úrad v Moskve vydal dekrét, podriaďujúci všetku náboženskú činnosť štátnej kontrole. Hlavné zásady dekrétu platia dodnes a rozšírili sa aj do ďalších socialistických štátov.

Pápež reagoval výzvou z 2.februára 1930 na krížovú výpravu modlitby za Sovietsky zväz a 19. marca 1930 slúžil v chráme sv.Petra smútočnú sv.omšu opäť za Sovietsky zväz.

Upevnenie fašizmu v Taliansku a nástup nacizmu v Nemecku postavilo Vatikán pred úlohu bojovať na dvoch frontoch- proti nacizmu a proti komunizmu. Ideovým vyvrcholením tohoto boja boli dve encykliky vydané v rozpätí 5 dní - Mit brennender Sorge zo 14. marca 1937 proti nacizmu a Divini Redemptoris z 19. marca 1937 proti komunizmu ako ideológii a zároveň moskovskej svetovej organizácii. Encyklika odsúdila komunizmus ako "pseudoideál spravodlivosti, rovnosti a bratstva", ateistické učenie spásy, ktoré ani hospodársky nedosiahlo úspech.

Po skončení vojny sa ocitlo 70 miliónov katolíkov v sovietskej mocenskej sfére a čoskoro sa v nej začalo uplatňovať protináboženské opatrenia, známe z medzivojnového obdobia v ZSSR. Niekde menej /v Poľsku/, niekde viacej /v ostatných štátoch bloku/. Všade likvidovali gréckokatolícku cirkev. Vatikán si musel trpko uvedomiť, že na zlepšenie ich /nášho/ osudu mu chýbajú divizie, ako znel obľúbený Stalinov bonmot z toho obdobia.

Prehlbujúca sa studená vojna našla svoju svetonázorovú dimenziu.1. júla 1949 vydalo Posvätné ofícium /niekdajšia inkvizícia/ protikomunistickú bulu. Bula postihovala odstup ňovanými trestami vedomú a dobrovoľnú podporu komunistickej strany počnúc čítaním komunistickej tlače až po členstvo v strane.

Z pochopiteľných dôvodov nás v knihe osobitne zaujmú kapitoly venované Československu.

Je na škodu, že autor nespomína niektoré ,pre východnú politiku Vatikánu relevantné údaje, viažuce sa zároveň na Československo, napr.pôsobenie pátra Javorku, rektora Collegium russicum, rodáka zo Žiliny a jeho pobyt v ZSSR, alebo účinkovanie na Slovensku pátra Dušana Kolakoviča a jeho pokus o preniknutie do Moskvy v r. 1945 za pomoci generálov Červenej armády.

V tejto temnej dobe uplatnil pápež aj u nás právomoc vysvätiť tajných biskupov. V Čechách prijali tajne biskupské svätenie v septembri 1949 Kajetán Matoušek z Prahy, Ladislav Hlad z Plzne,v októbri 1949 terajší pražský arcibiskup František Tomášek a v apríli 1950 Karel Ččenášek z Hradca Králové.

Na Slovensku sa stali biskupmi v polovici 50-tych rokov Pavol Hnilica /nesprávne, správne začiatkom 50-tych rokov/, v r. 1959 /taktiež nesprávne, správne 1951/ Ján Korec a v r. 1961 Peter Dubovský, všetci jezuiti.

Arcibiskup Casaroli navštívil Prahu v máji 1963. Vo februári 1965 dosiahol prvú čiastkovú dohodu s čsl. vládou. Podľa nej kardinál Beran odcestoval do Ríma a na jeho miesto nastúpil František Tomášek - prvý prípad v soc. štátoch, keď pôvodne tajný biskup mohol oficiálne nastúpiť do svojej funkcie.

Rokovania s Vatikánom sa obnovili po 3-ročnej prestávke 13. októbra 1970 a vo februári 1973 viedli ku menovaniu štyroch biskupov - Jozefa Vránu v Olomouci, Júliusa Gábriša v Trnave, Jána Pásztora v Nitre a Jozefa Feranca v Banskej Bystrici. Svätenie vykonal v Nitre a v Olomouci sám arcibiskup Casaroli.

AKTUALITY Z DOMOVA

Skupina slovenských veriacich zaslala sv.Otcovi Jánovi Pavlovi II. v máji toho roku list. V liste mu ďakujú za jeho osobnú účasť na živote Cirkvi na Slovensku. Ďakujú mu, že hovorí otvorene o vážnych problémoch ktoré trápia Cirkev u nás. List je však popri uvedenom najmä akýmsi duchovným programom. Preto si zaslúži, aby sa veriaci u nás nad jeho obsahom hlbšie zamysleli. Z listu citujeme: "... spolu s Vami vyznávame vieru v Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudu, Petrovými slovami: "Ty si Kristus, Syn živého Boha !" Vo chvíľach skúšky a utrpenia spolu s Vami vyznávame Ježišovi: "Pane, ku komu pôjdeme ? Ty máš slová večného života". Spolu s Vami veríme v pretvárajúcu silu Ducha Svätého..."

Poznámka : domnievame sa, že popri vážnom obsahu listu je však trochu na škodu jeho anonymita.

Tri mesiace po zverejnení Prehlásenia Posvätnej kongregácie pre klérus o určitých združeniach a hnutiach zakázaných kléru /ďalej prehlásenie/, možno na Slovensku konštatovať nasledovné: Prehlásenie do dnešného dňa nebolo oficiálne zverejnené. Štátna správa zaujíma paralelne dva krajné postoje. Prvý odznel z úst s. Homoslu z Ministerstva kultúry SSR, ktorý koncom mája pri príležitosti udeľovania absolutória poslucháčom 5.ročníka na CMBF v Bratislave, v prítomnosti otca biskupa Gábriša, predstavených seminára a fakulty oficiálne povedal : "Združenie Pacem in terris /ďalej Pit/ neprichádza do úvahy zrušiť. Každý, kto sa bude stavať proti tomuto združeniu,stavia sa proti nášmu socialistickému zriadeniu." Napadol ďalej kardinála Oddiho za rozhovor,ktorý poskytol časopisu La Republica a za oficiálnu odpoveď kard. Tomáškovi, v ktorej potvrdil, že prehlásenie sa týka Pitu.

Druhý postoj je práve opačný, ale zahrňuje v sebe takisto ďalšie trvanie Pitu. Stručne ho možno charakterizovať takto : Štátna správa prehlasuje, že všetko, čo akýmkoľvek spôsobom urážalo v rámci Pit cítenie Cirkvi musí byť odstránené. Tak isto musí byť odstránený stav Pit kontra biskupi. Naopak, biskupi musia chytiť celú záležitosť do svojich rúk. Tak isto prichádza do úvahy ideová zmena celého združenia, avšak združ nie musí pokračovať vo svojej činnosti ďalej, /nie je vylúčená ani zmena názvu a odchod zkompromitovaných ľudí z Pitu/
Ako možno chápať tento dvojaký postoj ?
Sú to staré metódy, ktorými sa chce vyprovokovať druhá strana /biskupi/, aby vzali iniciatívu do svojich rúk a sami navrhli kompromisné a pre Cirkev "prijateľné" riešenie, ktoré by potom

aj sami u Sv. Stolice presadzovali.
V Československu však neexistuje teraz dilema, ktorá združenie je pre Cirkev prijateľné. Po 30 ročnej skúsenosti /Katolícka akcia, Mierové hnutie, Pacem in terris/ v Československu nie je pre Cirkev žiadne združenie prijateľné.
V tomto duchu napísali katolícky kňazi na Slovensku výzvu svojim oltárnym spolubratom, aby nevstupovali do žiadneho nového združenia. Táto výzva koluje teraz po slovenských farách.

Občania nášho štátu si už zvykli, že ich auto môže byť kedykoľvek prehliadnuté hliadkou VB.
V poslednom čase z viacerých strán počuť, že v bytoch niektorých ľudí boli prichytení príslušníci ŠtB pri tajnej domovej prehliadke /a vkladaní odpočúvacích zariadení ?/, pričom prichytení sa netaja svojou príslušnosťou.
Naposledy v Bratislave na jednej frekventovanej autobusovej zástavke prehliadali príslušníci ZNB námatkovo tašky. Objem týchto tašiek bol tak malý, že tam mohli byť len písomnosti popr. veci osobnej potreby.
Tento postup príslušníkov ZNB je zrejmým porušením zákona. Trestný poriadok ani žiadny iný právny predpis nedáva príslušníkom ZNB právo prehliadať tašky náhodným chodcom, ak neboli priamo prichytení pri nejakom trestnom čine.

Správa nemeckej katolíckej tlačovej služby KNA z 29 mája 1982 /s komentárom/:
Pomoc zo Sovietského zväzu.
Na Slovensko a do Čiech pricestovali osobitne špecializované oddiely KGB /Sovietskej tajnej polície/ pre boj proti náboženstvu. Majú posilniť čsl. Štátnu bezpečnosť a svojimi veľkými skúsenosťami pomôcť bojovať proti tzv. tajnej cirkvi v Československu.
Medzi najzákladnejšie úlohy týchto expertov patrí indetifikácia tajných kňazov a zistenie okruhov ich pôsobnosti, t.j. s kým sa stýkajú a akú konkrétnu "protištátnu" činnosť vykonávajú. Celý problém tejto skutočnosti vyplýva z toho, že komunistický ateistický spôsob chápania slobody náboženstva je iba fiktívny, proste ponímaný v tom najužšom slova zmysle, ktorý nepripúšťa mimo oficiálnych náboženských prejavov žiadnu inú prirodzenú náboženskú činnosť. Akékoľvek stretnutia za účelom modlitby, čítania Písma svätého, atď. sú "protištátnou"činnosťu, ktorú je potrebné zlikvidovať pretože ohrozuje vymoženosti pracujúceho ľudu.
KNA ďalej rozvádza, ako sa prejavila zvýšená aktivita uvedeného protináboženského pohonu. Zriadili sa osobitné kurzy pre vybrané oddiely ŠTB, v ktorých sa agenti pripravujú na svoju činnosť oboznamovaním sa s náboženstvom, predovšetkým ako prejavom klérofašizmu, ktorý sa snaží o zvrhnutie komunistickej vlády. Takéto stanovisko je pre úprimne veriaceho človeka neprijateľné, ba smiešne, keď chápe náboženstvo ako svoju každodennú životnú činnosť zameranú nie na "pominuteľné", ale na večnosť.

Jedným z konkrétnych prejavov činnosti už vyučených agentov ŠtB je to, že sa snažia dostať do blízkosti veriaceho človeka, u ktorého nenápadne zisťujú kde by mohli dostať náboženskú literatúru, chcú sa zoznámiť s ďalšími "spolubratmi"... atď. Je samozrejmé, že táto činnosť je zameraná predovšetkým na mladých ľudí, kde očakávajú väčšiu nepozornosť, neskúsenosť, aby takto mohli dosiahnúť svoj cieľ.

Už podľa skorších správ sústredila ŠtB najmä v Bratislave supermoderné elektronické zariadenie na odpočúvanie rozhovorov v súkromných bytoch. Počas neprítomnosti v bytoch niektorých známejších katolíckych aktivistov montujú odpočúvacie zariadenia.

Toto všetko neuvádzame preto, aby sme zastrašovali, ale naopak, aby sme odhaľovali "slobodu" nášho náboženského života. Môžeme povedať, že v súčasnosti náboženský život na Slovensku je plný a životaschopný. Úprimne nemôžeme pochopiť, že našu činnosť kvalifikuje náš štát ako protištátnu. Nie, naša činnosť je prirodzeným prejavom vody, ktorá akokoľvek zahatávaná si najde svoju cestu. Vezmime si napríklad činnosť vydávania náboženskej literatúry. Komunistický režim od r. 1948 tak zahatal túto činnosť, že oficiálne je vlastne nulová. Môže sa dnes niekto po 35. rokoch čudovať, keď aj tento prejav náboženskej činnosti, náboženského vzdelávania sa si hľadá svoju cestu ? A takto je to s celou náboženskou činnosťou tzv. tajnej cirkvi. Neexistuje žiadna "tajná cirkev". Odmietame tento názov. Je iba jedná, všeobecná, apoštolská, sväta Cirkev Kristova, ktorej členmi sme a budeme aj naďalej bez ohľadu na úklady tých, ktorí nám nechcú rozumieť !

Labuda - Kesegová odsúdení.

10.júna t.r. sa uskutočnilo pojednávanie na Krajskom súde v Banskej Bystrici v trestnej veci Jozefa Labudu a Emílie Kesegovej. Senátu predsedala JUDr.Mária Šotkovská. Súd zamietol odvolanie obžalovaných a tým potvrdil nepodmienečné tresty Labudovi 6 mesiacov a Kesegovej 4 mesiace, ktoré im uložil Okresný súd v Rimavskej Sobote v októbri 1980 za údajné marenie dozoru nad cirkvami podľa § 178 tr.zák.

Krajský súd obžalovaných dvakrát oslobodil, ale dvakrát jeho rozhodnutie zrušil Najvyšší súd SSR. Naposledy najvyšší súd nariadil prejednať vec v inom zložení senátu, zrejme, aby si zaistil dostatočne povoľných sudcov.

Po dvoch rozsudkoch najvyššieho súdu bolo nereálne očakávať od nového senátu opätovné oslobodenie obžalovaných, ale bolo v jeho pôsobnosti zmeniť pôvodné nepodmienečné tresty na podmienečné. Senát to neurobil. Podľa bežnej súdnej praxe by si to bol mohol dovoliť, pretože obžalovaní neboli doteraz súdne trestaní a od skutku, pre ktorý ich obžalovali, už uplynula dlhšia doba. Proti rozhodnutiu krajského súdu sa nemožno odvolať.

Obžalovaní boli v r.1980 vo vyšetrovacej väzbe necelé tri mesiace. Tieto sa im zarátavajú do uloženého trestu.

AKTUALITY ZO ZAHRANIČIA

Dňa 28.mája 1982 zahájil svätý Otec Ján Pavol II.návštevu Veľkej Británie, v ktorej národná anglikánska Cirkev ešte nedávno prehlasovala pápeža za Antikrista.Bez ohľadu na vzniklú medzinárodnú situáciu sv.Otec svoju dlhoohlasovanú návštevu vykonal. Jeho

návšteva mala úmysel pastoračný a ekumenický.

Celý problém vznikol z toho, že 2.apríla 1982 sa začal otvorený vojenský konflik medzi Veľkou Britániou a Argentínou o Fallklandské, či Malvínske ostrovy v južnom Atlantiku. 22.mája slúžil sv.Otec Ján Pavol II. v bazilike sv.Petra sv. omšu spolu s kardinálmi a biskupmi z obidvoch krajín na úmysel mieru. Tento akt nemá precedens v minulých dejinách. Cirkev vo vážnych veciach prestáva byť národná a prestáva podliehať politickej moci. Začína byť jedna a konsekventne Kristova.
Poznámka : Je iste na škodu objektívnosti, keď ČTK priniesla chudobnú správu o zahájení cesty sv.Otca vo Veľkej Británii s jedovatým prídavkom, že takto pápež politicky podporuje imperialistickú a kolonialistickú agresiu Veľkej Británie voči Argentíne.

Dňa 11.júna 1982 zahájil sv.Otec Ján Pavol II. dvojdňovú návštevu Argentíny.Jeho cesta je pastoračná a mierová, je demonštratívnym prejavom jeho nadnárodného, vyššieho poslania.
Poznámka : Bolo by iste na škodu objektívnosti, keby ČTK priniesla správu o zahájení cesty sv.Otca v Argentíne s jedovatým prídavkom, že takto pápež politicky podporuje národnooslobodzovaciu a dekolonizačnú vojnu Argentíny voči Veľkej Británii.

Od 27. júna do nedele 26. októbra bude postupne za sebou v Taizé 13 európskych stretnutí. Bude sa na nich premýšľať o biblických textoch a bude sa tam prežívať doba mlčania - všetko bude zamerané na hľadanie Božej výzvy pre každého z nás.
Brat Roger k týmto letným stretnutiam medzi iným povedal: "V týchto dňoch sme sa pýtali na dary zverené ľuďom a zvlášť sme si kládli otázku: Prečo tak pochybujeme o Božích daroch, prečo sa porovnávame s druhými, chceme sa im pripodobniť, želáme si, aby sa nám dostalo ich darov - a dostávame sa k podceňovaniu a zanedbávaniu našich vlastných darov ? A predsa sú to predovšetkým naše dary, ktoré nám umožnia, aby sme sa dostali dopredu, k možnej budúcnosti, aby sme vôbec išli ďalej ! ... aby sme poznali, aký je pre každého z nás Boží hlas, k tomu je nutná príprava. A počas týchto letných mesiacov a stretnutí budeme hľadať a snažiť sa práve o túto prípravu."

MATKA TEREZA Z KALKATY

Pred nedávnom bola Matka Tereza poctená udelením čestného doktorátu spoločenských vied na Georgetownskej univerzite v USA.

Pri slávnostnom preberaní diplomu čestného doktorátu povedala Matka Tereza príhovor, ktorý svojimi jednoduchými avšak obsahom hlbokými myšlienkami nadchol prítomných ~~profesorov a študentov~~ tejto najstaršej katolíckej univerzity v USA.

Z príhovoru vyberáme niekoľko myšlienok : "Nič,iba láska a pravdivosť má vo svete trvalú platnosť, to je moje veľké presvedčenie",povedala matka Tereza na úvod.

S typickou skromnosťou, ktorá jej je ozdobou, prehlásila, že poctu udelenia čestného doktorátu si nezaslúžila,prijíma ju pre slávu Božiu a tiež aj v mene a pre slávu našich úbohých ľudí po celom svete, našich spolubratov a spolusestier.

Obrátiac sa na prítomných Matka Tereza povedala : "Však je to len krásne pomyslieť si, že vy mladí ľudia ste boli poslaní, aby ste hlásali tieto dobré zvesti, že Boh je láska, že Boh nás miluje,

že pre Neho znamenáme niečo zvláštneho, že sme v Jeho očiach čosi cenného..."

V závere svojho príhovoru Matka Tereza vyzvala prítomných absolvujúcich študentov takto : "... pomodlite sa za to, aby ovocím modlitby bola vždy hlboká viera, ovocím viery láska a ovocím lásky služba. Láska sa začína doma. Dnes, keď odchádzate z tejto univerzity ... pamätajte si, že toto je moja modlitba za vás, aby ste odišli s tým presvedčením, že ja patrím Jemu, že budem hlásať Jeho lásku, Jeho prítomnosť, že ja som sa stal nositeľom Božej lásky a rozhodne spoznajte chudobných tam, kde práve ste, tí sú najväčším darom od Boha každého z nás, tí nehľadujú po zrne, tí hľadujú po láske."

Je fascinujúce, ako jednoducho, avšak pritom veľmi presvedčivo a hlboko vie táto misionárka lásky vyjadriť princíp svojho životného poslania a pôsobenia.

Matka Tereza z Kalkaty sa narodila v roku 1910. Je albánskeho pôvodu. V roku 1927 vstúpila do rádu Sestier Loretaniek. V r. 1948 rád opustila a založila nový rád misionárok Sestier Charity, ktorý má dnes viac ako dvesto misií v 41.krajinách sveta.

Skupina východonemeckých protestantských teológov vydala dokument, ktorý sa týka zázračných uzdravení v Lurdoch. Konštatujú v ňom, že lekári doposiaľ uznali 1200 uzdravení ako vedecky nevysvetliteľných. 44 z týchto uzdravení prehlásila katolícka Cirkev za zázračné.

Teológovia si kladú otázku, aký je zmysel týchto zázrakov v Božom pláne a podotýkajú :"Nemali by sme otvoriť svoje srdcia tomuto svetlu, ktorému Boh dal zažiariť pre našu cestu ? V rôznych zemiach je dnes existencia kresťanstva vážne ohrozená. Bolo by vrcholom nevedomosti a nevšímavosti nenačúvať Božiemu hlasu, ktorý sa nám prihovára Mariiným prostredníctvom a obracať sa k nemu chrbtom len preto, že hovorí skrze katolícku Cirkev. Mohlo by sa stať, že odmietnutie Božieho posolstva, ktoré k nám prichádza skrze Pannu Máriu, odmietame i poslednú milosť, ktorú nám ponúka pre našu spásu.

Oprava z minulého čísla :

1. Na strane 5, riadok 17 zdola namiesto 32080 má byť - 3280 -

2. Na strane 11, riadok 4, namiesto zastrelili má byť - nechali ho umrieť na ceste -

- o -

Sedembolestná Panna Mária, Patrónka Slovenská, oroduj za nás !

- o -